

Rövidtörténetek

Krisztián Noémi fordításai

Kép

A hegyi otthon ebédlőjének ablaka mellett lóg egy kép az ablakból látható kilátással: smaragd tó, melyben tükröződnek a környező hegyek. A kép harminchét évet függött ugyanazon a helyen, de azután eltűnt, és senki sem találta meg. Két évvel később, váratlanul, a kép feltűnt ugyanazon a helyen, ahol azelőtt helyezkedett el. Eltűnésére utaló nyomok vagy jelek nem láthatóak rajta, ezért a hegyi otthonban soha sincs szabad fekvőhely. Mind azzal a reménnyel érkeznek, hogy a kép pont akkor fog újra eltűnni, amikor ők ott-tartózkodnak.

Az erősebb törvénye

A fiú egy szelet kenyérral a kezében megy ki az udvarra. A kenyér erdei földieperdzsemmel van megkenve, és már előre örül az ízének. Az udvaron azonban közeledik felé egy fiú a harmadik emeletről, idősebb és erősebb nála, szó nélkül kiveszi kezéből a kenyérszeletet. Beleharap, összeráncolja homlokát, és kiköpi. Pfuj, földieper! Mondja, majd a földre, a porba dobja a kenyeret.

Történet a szülőkről

Az író napokon keresztül próbálja megírni a történetet, melyet a szüleinek szán, pontosabban mondva: szülei árnyainak, mert ők már rég meghaltak, de valami zavarja, nem hagyja, hogy belekezdjen, és amikor épp megsejti az első mondatot, szét is esik, mielőtt elérne a feléig. Elgondolása szerint a teraszkorláton tolongó verebek és galambok hibásak mindenért, felkel és elzavarja őket, de hiábavaló, mert ahogy hátat fordít, visszatérnek. Nincs más megoldás, szögezi le az író, madárijesztőt kell készítenie. Bemegy a szobába, és visszatér édesapja öreg kalapjával, édesanyja színes ruhájával és magas sarkú cipőjével. Amíg valahogy a seprűre aggatja, mintha édesanyja hangját hallaná: – Ez egy történet, fiam – mondja a hang, de amikor az író megfordul, csak saját árnyékát látja a falon.

Előadás

Abban az előadásban egy színész végig a színpadon tartózkodik, de mozdulatlanul ül, némán, lehajtott fejjel, arccal a tenyerében. A többi színész közül senki sem fordul felé, senki semmilyen módon nem említi, senki sem megy oda hozzá. Azonban amikor csak öt perc marad az előadás végéig, hirtelen felugrik, elkezd üvöltözni és rátámad a meglepődött közönségre. A nézők sikítoznak, néhányan felállnak, néhányan menekülnek a színházteremből, de vannak olyanok is, akik veszekednek a színésszel, és a legcsúnyább káromkodásokat intézik hozzá. Ha ez történik, a színész elkezd sírni, és nem hagyja abba, még akkor sem, ha már a függöny lefelé ereszkedik, a sírása a színház mélyéből hallatszik, addig, amíg a nézőtér teljesen ki nem ürül.

Zsebkendők

Soha nem szeretted, mondja a fia megöregedett anyjának, húgomhoz és öcsémhez mindig szép szavaid voltak, de hozzám nem, mintha nem léteztem volna, mintha kevesebbet értem volna náluk, mintha engem el akartál volna felejteni. Az anya nem válaszol. Most miért hallgatsz, kérdezi a fia, miért nem kérdezel, miért nem változtatsz a véleményemen. Az anya hallgat. Lehetséges az,

folytatja a fia, hogy tényleg minden így volt, ahogy mondom? Az anya elővesz egy zsebkendőt, megtörli a szemét. Na ne, mondja a fia, azokat a krokodilkönnyeket hagyd meg valaki másnak. Elveszi édesanyja zsebkendőjét, a földre dobja és megtapossa. Az anya az ingujjából elővesz egy újabb zsebkendőt, és újra a szemét kezdi törölgetni. A fia megragadja a zsebkendőt, de kicsúszik a kezéből, és eltűnik a fotel alatt. A fia csodálkozik, megrázza fejét. Ez nem lehetséges, mondja. De igen, mondja az anya, természetesen az. Előveszi a harmadik zsebkendőt is, ami úgy siklik az ujjai között, mint egy kis fehér kutya.